

DALIBOR.

Vychází 1., 10., 20., každého měsíce o 10. hod. Expedicí se nachází v obchodnictví musikalii u „Beethovena“ u Roberta Veita v Nových alejích č. 116. Kdo všeckna čtyry čtvrtletí odebere, obdrží praemii.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl. půll. 2 zl., celor. 4 zl. rak. č. S poštou: čtvrtl. 1 zl. 15 kr., půll. 2 zl. 30 kr., celor. 4 zl. 60 kr. rak. čísla. Pro státy německé: půlletně 1 tol. 10 nov. gr., celoročně 2 tol. 20 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor:
Emanuel Meliš.

1. října.

Nakladatel:
Robert Veit.

R a d a.

Sedal ptáček vedle ptáčka,

Sedávali v klokočí:

Běda, běda, Anduličko,

Tys mi padla do očí.

Milý hochu, pode ptáčky

Otřásá se rokytí:

Zatřes sebou, a z těch očí

Do srdéčka padnu ti.

Václav A. Crha.

Slovo o českých národních písních.

Podává L. Zvonář.

(Pokračování.)

Rovněž tak jsou i některé písně k Panně Marii a k sv. Janu Nepomuckému skoro znárodnělé, a však i ty nevynikají ničím, co by na národní zpěv náš zvláštního světla dávalo. Nic jiného z nich nevysvitá, leč nadání pro příjemné melodie. Podivná věc, že postoupivše ve světské písni ku předu, zůstali jsme v církevní velmi pozadu. Nemůžeme ani jednu píseň z novějších dob pojmenovat, která by se jen poněkud s některou starou sblížila nebo se jí snad do konce vyrovnala. Příčina toho leží jednak ve vplyvu, jež cizí hudba nových dob na nás měla, jednak také v tom, že jsme pravé ohnisko zanedbávali, ba jej skoro zcela opustili! Snad promluvíme později o některých zvlášť charakteristických stránkách české písně. Zde se zmíníme prozatím o jedné, jest to: *časté a nenadálé přecházení z rovných taktů k nerovným* a na opak *jakož i náhlý přechod z jisté rhytmické figury k jiné, nezřídka zcela opáčené.* To dodává zvlášť starým písním tolik živosti a zvláštní charakterističnosti, jaké bychom ve zpěvech jiných národů darmo hledali. Uvažme n. př. následující obrazec, a přesvědčíme se o účinku takové rhytmické změny:

1. 000 | — 0 | 0 — | — , 2. — 00 | 00 — | — ,
3. — 00 | — 00 | 00 — | — ,
4. — 00 | — — | — 00 | 00 — | — ,
5. — — | 0 — | — — | 0 — |

Podobné změny jsou pro hudebníky tím pozoruhodnější, ana potřeba jich ne vždy z textu vyplývá. Abychom jen jeden text uvedli, podáváme následující píseň:

„Nebeský králi,
otče bože věčný,
tebe ctí chválí,
lid tvůj nestatečný,

v tento čas přenebezpečný,*)

má takto rhytmicky upravený nápěv ve třídílném taktu:

- 000 | — 0 | 0 — | —
- 000 | 0 — | —
- 000 | — 0 | 0 — | —
- 000 | 0 — | —
- 0 | — . | — 0 | 0 — | —

A však vzdor vměstnání not do třídílného taktu střídá se zde čtyřdílný takt s třídílným; neboť první sylaby slov „bože,“ „nestatečný“ a druhá sylaba slova „pře-nebezpečný“ mají v oddílu a to vším právem vždy nejvyšší notu, která se mimoděk, co těžká doba citu vtírá; a slyšíce melodie tu, slyšíme ji v takovémto rozměru:

- 000 | — 0 | 0 — | —
- 000 | 0 — | —
- 000 | — 0 | 0 — | —
- 000 | 0 — | —
- 0 | — . | — 00 | — — | —

Mimochodem řečeno, jest melodie tato ostatně i pro výbornou deklamaci českého slova vzorna. Začne rázně trojím opakováním tónu na slovo „Nebeský“ a sestupuje na slovo „králi“ vždy o tercii níže, tak že první oddíl chorálu jest rozložený tonický trojzvuk od

*) Z Kancionalu vydaného nákladem „Dědictví Svatováclavského.“ Pozn. spis.

quinty dolů ku základnímu tónu. Naznačeno tak, že na slově „nebeský“ řečnický přízvuk spočívá. Na slově „Otče“ začne nápěv zase quintou a povznese se na první sylabu slova „bo-že“ o čtyry stupně výše, (k oktávě od toniky) a kloní se odtud diatonicky až k dominantě, přecházející při tom do život dýšící a já-sající dominantní toniny. Třetí řádek (oddíl) začne tónem prvního řádku a na slovo „ctí“ postoupí melodie o tón výše, naznačujíc tak důležitost slova. Nyní následuje začátek tercí od toniky na slovo „lid,“ postoupí o tón výše na slově „tvůj“ a dotkne se na první sylabě „*nestatečný*“ quinty, vraceje se dolů až k tonice, naznačuje tak, právě mistrovsky *nestatečnost lidskou*, jak postupem intervalů, tak i uchýlením se k tonice, v které žádná síla nespočívá, a v kteréž se skutečně ochabnutí proti dřívějšímu povznešení se do vrchní dominanty jeví. Poslední řádek rovněž tak trefně jest deklamován.

(Dokončení.)

O kostelní hudbě na venkově.

(Sin x.) **Z Veselí nad Cidlinou.** Juž v jednom dopisu v „Daliboru“ zmínil jsem se o politování hodném stavu kostelní hudby a od té doby mohu opět směle vyznati, že u nás kostelní hudba neustále v té staré netečnosti vězí, což se dne 16. t. m. při provozování bídné mše Würflovy do C-dur úplně osvědčilo. Nemohu věru pochopiti, proč právě tato stará mše bez ducha, na den naší pouti se provozovala! — Což nemáme krásnějších mší od *českých* výtečných kontrpunktistů starších i novějších? Proč se nikdo nepostaral o krásné mše *Horáka, Führera, Krejčího* a j. v. a některou z nich den tento důstojněji neoslavil? — Proč, — nevíme, avšak naději se, že p. Jos. *Konrád*, jenž nejen hrou na varhany, nýbrž ušlechtilým přednesem na housle a svým zpěvem, při provozování některé mše, takřka nevyhnutelným pro ředitele kůru se stává, uzná důležitost, *nové a výtečné* mše do chrámu našeho uvéstí a dle ní se zajisté řídití bude. A nyní něco o provedení mše a o ní samé! Mše Würflova, jak již svrchu uvedeno, jest úplně nezdařilá a ducha-prázdná, starší práce. Modulace jsou velmi vzácné a objevili se některá, bývá obyčejně odvážlivá. Melodie, provázené otřepanými rosaliemi, jsou sprosté a k ještě větší rudnosti a jednotvárnosti skladby, opakují se mnohokrát po sobě. Zkrátka skladba ta, v níž se nejeví rozmanitost u spojení akkordů, nýbrž ustavičné střídání *toniky a dominanty*, činí na posluchače dojem nenesitelný, takže máli jen trochu hudebního vkusu —

z chrámu utéci musí! — I provedení bylo nad očekávání nezdařilé. Nejen lad dechových nástrojů se neshodoval s ladem stranních, nýbrž i s ladem již bez toho *rozladěných a špatně stavených varhan*. Dále přehlušovaly posauy zpěvy a jiné nástroje, což velmi nelibě na posluchače působilo, an ještě tyto dechové nástroje již spotřebované jsou, čímž se nic přísnějšího očekávati nedá, byť by i vzdělaní hudebníci na ně hráli. Konečně upozorniti musím pana ředitele kůru, by podruhé více zkoušek se zpěváky a hudebníky předsevzal, čímž by zajisté lepšího výsledku došel. Na varhany hrál důstojně p. Fr. *Pilař*, učitel na Hradištku. Doufám, že naši hudebníci všechny vady odstraní, jichž se až posud byli dopustili a tak nastane větší snahou a pilností pana ředitele kůru příznivější doba pro kostelní hudbu v našem městě.

(K. A.) **Z Hlinska.** Neslyšel jsem však již od dávna tak zdařile provedené skladby, jako 8. t. m. O ranní mši byla provedena mše od Bühlera, za offertorium vložen krásný čtvero zpěv od *Vitásky* k P. Marii. O velké byla s neočekávaným úspěchem velmi zdařile provedena velká mše Schiedermayerova do D; ve výtečné Arii do E od Procha, jež se co Graduale dávala, vyznamenal se p. *Zemánek* výtečnou, jistou a jasnou hrou na housle a p. *Sekera* v solové partii tenorové. Neméně se líbil vklad za offertorium: Ave maris stella od Rottera. Od půldne se provedly Schiedermayerové nešpory do C. V neděli 9. jsme slyšeli mši *Führerovu* do C, pak za graduale: Ave Maria od Cherubiniho, za offertorium výtečný dvojzpěv od Faulhabera, v němž se pp. *Sekera* a A. *Veselský* statně drželi. Můžeme v pravdě potěšeně tvrditi, že tak zdařilé provedení skladeb na mnoze síly venkovského hudebnictva daleko přesahujících svědčí o velkém množství hudebníků zdejších, a že by hudba naše kostelní, hlavně, kdy p. ředitel kůru co muž obeznaný a příčinnivý, všemožně o její pokrok a rozvin pečovalí bude, mohla dosáhnouti důstojného stanoviska, jež již pro svůj účel zaujímatí má.

(—b—) **Z Dašic u Pardubic.** O kostelní hudbě v našem městě nemohu až dosud nic chvalného pronésti; neboť mše odbývají se tu v obyčejnou neděli jen leda jak, někdy i po *řemeslnicku*. Zpěváků je zde málo a tito jsou ještě slabí. Učitel a ředitel kůru p. August *Svoboda* jest sice výtečný hudebník zvláště houslista, avšak nezná své vědomosti jiným sdělovati aniž o to s úsilím pečuje, by si dobré zpěváky a hudebníky vzdělal. Slyšimeli někdy některou lepší mši, je to obyčejně na nějaký velký svátek neb na den posvěcení chrámu, kdež si obyčejně p. ředitel kůru hosti z okolních vesnic neb z Pardubic pozve. Letos jsme to viděli opět. Dne 9. září na den zasvěcení zdejšího chrámu provozovala se krásná mše C-dur od Alb. *Ma-*

ška, graduale solo pro baryton a kontrabass, které činný p. Frant. Janda a p. T. Vostřebal, hosté to z Pardubic, krásně přednesli, a konečně offertorium „Cantate dominum“ od Kreutzera. Co se provedení skladeb týče, bylo, ačkoliv beze zkoušky, zdařilé*). Na varhany hrál p. Ed. Nápravník, skladatel sboru „Lovécká“ z Prahy, jenž jsa absolvovaným žákem varhannické školy, důstojně a obezřele s varhanami zacházeti umí. Co se zdejšího týká, nemohu o něm ničehož říci, anto jsem ho neslyšel; bylo mi však od znalců hudby praveno, že nevníkl ani trochu do tajností královského téhož nástroje. Kojím se však naději, že snad p. ředitel kůru těchto pokynů si povšimne a o kostelní hudbu více dbáti bude. Dejž Bůh!

(Š—ý) Z *Domazlic*. Na den výroční slavnosti našeho chrámu Páně děkanského, která se vždy 8. září na narození Panny Marie slaví, byla přednášena slavnostní mše veliká do *Es* od Nep. Hummla, při graduale čtvero zpěv Ave Maria do *E*, a offertorium od Antonína Diabelliho do *D* pro sopran, solo a chor. Tato klasická mše obzvláště veskrze koncertantní pro zpěvy a housle, vyniká nejvíce překrásným „Kyrie“ a slavným „Gloria“ a „Et incarnatus“, které velmi zdařile od našeho p. Václava *Burgeta*, technického učitele na zdejší reálce přednešeno bylo, a u obecenstva hlubokého dojmu zbudilo. Provedení mše bylo zdařilé; neboť nejen zpěváci ale i orchestr velmi chvalně si počínali. Za Graduale se odbýval čtvero zpěv Ave Maria do *E*, při kterém nějaké nelibé disonance při přechodu do *A* pozorovány byly. Zdařileji ale za to provedeno offertorium od Diabelliho nebo part sopránový od sl. Cecilie *Blätterbaurové* s náležitým výrazem a koloraturou přednešen. — Dne 9. září na den jména Panny Marie, provozovala se slavná mše od světoznámého skladatele C. M. v. Weber; při graduale Ave sancta Maria pro sopran a klarinet solo od A. *Žakovského*, a při offertorium Ave Maria pro sopran a housle, solo od Preindla. Mše i ostatní vložky byly od všech pánů zpěváků a p. hudebníků velmi skvěle a s velkou pozorlivostí provedeny, zvláště ale vši pochvalu zasluhuje sl. Cecilie *Blätterbaurová* za zvláště pěkný přednes a vytrvalost, jakouž při obou mších, tak silně obsazených osvědčila. Že hudba kostelní tak důstojně se u nás pěstuje, máme co děkovati za to našemu horlivému řediteli chrámové hudby p. Severínu *Blätterbaurovi*, kterýž všemožně se snaží, by chrámová hudba vždy důstojným způsobem zastoupena byla.

(Pokračování.)

*) Je to věru odvážné, na tak slavný den mši bez zkoušky provozovati a nesvědčí to o velké obezřelosti p. ředitele kůru. Red.

O registrování čili o oučelu a umění přiměřeného použití hlasů varhaních.

(Pokračování.)

b) Registrování k vyvedení varirovaného choralu.

Ten způsob registrování se v katolické církvi ani neužívá, t. j. jest ještě málo znám a přece by se ho mohlo prospěšně užívati n. p. před postním kázáním, které se obyčejně odpoledne odbývá a při kázáních vůbec.

V protestantských církvích oznamuje se obyčejně hlavní píseň, která kázání předchází, a na obsah jeho se obyčejně potahuje (dokud zpěv nezapočal) před jinými zpěvy tím, že se jeden verš jejího nápěvu zvláštním registrováním provede a shromážděným oznámí. K tomuto účelu musí se varhan s 2 manuály užívati. Chceme-li nápěv v sopránů na manuálu provésti, nechť se zvolí v hlavním stroji k zvelebení cantus firmus, mimo 2 i 3 neb více 8stop. hlasy ještě nějaká trouba, vox humana nebo nějaký jiný, však jen 8stop. rourový stroj*). V jiném manuálu, na kterém se při tom doprovázení hraje, mohou se k tomuto účelu 2 i 3 jemné 8stopové hlasy vyvoliti.

V pedálu nechť se vyvolí 16 stop. violin a subbas, při doprovázení otevřeného rejstříku, jako 8 stop. violonbas, neb kdyby tohoto nebylo, arci o něco silněji zvučící 8 stop. oktávní bas, nikdy však daleko rozměřený 16 stop. principálbas, kterýby v tomto pádu, místo 16 stop. violinu používán, velmi silně zněl. I zd to však přichází na jakost rejstříků. Chcemeli nápěv v tenor vložiti, hraje se levou rukou na hlavním manuálu, a doprovází se pravou rukou na druhém klavíru. V této však případnosti musí rourový stroj hlavního manuálu nejméně až k malému *c* jíti, anby to jinak k zvelebení cantus firmusu dle jakosti nápěvní rozsáhlosti na ujmu bylo.

Nemají-li dvěma klavíry opatřené varhany žádného rourového stroje v manuálech, musejí se v hlavním stroji buď kornett, neb ty nejznamenitější, aneb všechny 8stop. hlasy bez výmínky bráti, a ve vyšším stroji jakož i v pedálu musí se již jmenovaného registrování použiti. Při varhanách jediného jenom manuálu, není vyvedení choralu tak snadné, jestli žeby snad žádného rejstříku nebylo, který jen vyšším oktávám přináleží, jako n. p. cornett aneb v mnohých varhanách salicet.

V prvním pádu má se v pedálu varhan, pakliže tyto mimo subbasu žádného jiného 16stop. labialního hlasu nemají, oktávní bas neb 8stop. violon, v druhém však pádu 8stop. dvojfletna aneb nějaký podobný rejstřík

*) Pakli by zde žádného rourového stroje nebylo, nechť se cornett zvolí, který zde též dobře poslouží.

přibrati. Pakli žeby někdo nápěv v pedál, tedy v bas vložiti zamýšlel, může k tomu 16 stop. posauu neb fagott použiti, v manuálu však mimo osmistopové labialní hlasy může se ještě oktávní 4stop. připojiti, který se při mezihře zastrčí. Majíli varhany dvoji manuál, mohou se mezyhry na vyšším klavíru 2ma neb 3mi jemnějšími 8stop. hlasy vyvésti.

c) Registrování při doprovázení kněžského zpěvu, jako n. p. praefation a j. v. Tento obyčej, kde se při praefaci a v jiných případnostech kněží varhany doprovázeti nechávají, se v našem hlavním městě asi málo kdy zachovává, za to však na venkově tím častěji přichází. Ačkoliv to z celého srdce k přání jest, aby tento nezpůsob, který při doprovázení těchto svatých slov sem a tam se ukazuje, zcela zahynul, musíme i zde, an se tento tak zakořeněný obyčej, vzdor tomu, že to nezpůsob jest, tak snadno vykořeniti nedá, ohledem na registrování něco prořknouti. V této případnosti jest jemná fletna neb 8stop. gedact v manuálu, v pedálu pak subbas 16stop. v spojení s jemně krytým 8stop. rejstříkem nejvhodnější.

d) Registrování při zavedených v Čechách responsoriích katolické církve. Tento způsob zpěvu (církvní responsorie totiž) docela se neokrášluje doprovázením varhan, a radil bych tedy všem ředitelům kůru, aby tyto raději čtverozpěvem odzpívati nechávali. Toto se arci v Pražských kostelích stává, avšak jen při velikých slavnostech (jest však velmi málo kostelů, kdeby se responsorie povždy jenom těmi čtyřmi hlasy odzpěvovaly); v obyčejnou neděli však doprovázením varhan. Při responsoriích varhany doprovázených stávají se však bez výminky veliké přechmaty.

(Pokračování.)

Slovo o plechových dechových nástrojích.

Podává J. B—ý.

(Pokračování.)

Nynější někteří badatelové v oboru tónů tvrdí, že tak zvaná *barvitost tónu* přirozených nástrojů značně se liší od oné *ventilových nástrojů*, že užitím ventily plnost tónu se ztratila a že příčinou této ztráty jest *ventila*.

Že barvitost tónu jinou se stala, nedá se upříti; avšak že by toho ventila příčinou byla, dá se od badatelů s tíží dokázati. Vezměme dva ve všem sobě stejné přirozené nástroje n. p. posauuny a zkoušejme, zdaž též oba vydávají tóny stejné barvitosti; aneb dejme na jeden a týž nástroj dvěma osobám troubiti, zdaž barvitost si stejnou zůstane? V čem leží ten rozdíl? Posauny jsou přec bez ventily! Zde platí to samé po-

rovnání jako s lidskými hlasy. Badatelé hledali příčinu tam, kde ji nelze najíti a chtějí sobě všeho namáhání ušetřiti, chtějí k nepraktickým praotcům se navrátiti. Je to ovšem pohodlnější starou cestou kráčet, než teprv novou dráhu hledati.

Avšak akustika podává nám patrně příčinu změny v barvitosti tónů.

Barvitost tónu nástroje záleží:

1. ve formě t. j. v stisklosti a šíři rozměru od trychtýře až k nátrubku;
2. v druhu a způsobu vzduchového sloupu;
3. v materialu, z něhož se nástroj zhotovuje.

Proberme zevrubněji tyto tři punkty! Co se formy týče, není to docela lhostejné, zdaž výběh zvukového otvoru až k nátrubku ten neb onen jest. Délka vzdušného sloupu tvoří mathematický charakter nástroje. Rozměr tvoří barvitost tónu a spolu správné ladění tónů mezi sebou. Více a méně velký výkružek je s to, nástroji jinou barvitost a jiný register ladění poskytnouti. Jak důležitá je konstrukce zvukového trychtýře a ostatního rozměru, bude as každému dostatečně známo*). Na výšku a hloubku tónů má ventila též velký vliv.

Druhý punkt zaujímá způsob, jakýmž se vzdušní sloup v nástroji ku *chvění* přivádí. Zde se zvláště musí hleděti k *nátrubku*. *Ploskoduté* tedy, *okřínovité* nátrubky způsobí vždy *ostrý a drnčící* tón; anto okřínovité nátrubky tvoří *zálohu* vzduchu, jenž při troubení odpor nachází. Tento odpor může jen prudkým a ostrým tlakem a strkem dechu přemožen býti a tím povstane *drnčení*. Hlubokojdoucí nátrubky, totiž ony, které poznenáhla *homolovitě* se končí, plodí něžnou, sluchu příjemnou barvitost tónu.

Třetí punkt se týče kovu, z něhož se nástroj zhotovuje. Lord Taylor dělal již r. 1796 pokusy s lesnicemi, které z nejrozličnějších látek zhotoviti dal a hle, jeden a týž tón zněl jinak totiž podle látky, z nížto nástroj zhotoven byl.

Důležitější než první pokus, byl onen, jenž se r. 1858 v Paříži za příčinou výstavy mezi dvěma stejnými nástrojema z rozličných kovů dělal. První skladatelé a hudebníci Francie byli tu přítomni. Není to tedy docela jedno, zdaž nástroj ze železa, z mosazu, mědě, pakfonku neb ze stříbra zhotoven jest, ba ano i nátrubek z jiné látky udělaný, má nemalý vplyv na barvitost tónu. Rakouští průmyslníci přivedli to bez odporu ve fabrikaci plechových nástrojů na velký stupeň dokonalosti. Výrobky jejich jsou úhledné, přiměřené a co

*) V tomto ohledu vyzýváme pouhoumné továrníky nástrojů, by horlivějších studií než jak se to až dosud stávalo, k zhotovování nástrojů vynakládali; neboť toliko jim užitek z toho vyplyne.
Red.

pro průmyslníky nejdůležitější jest, výrobky tyto docházejí hojného odbytu. Naší vlasti to zajisté ke cti slouží; avšak dlužno, by jsme na dosaženém stupni státi nezůstali, nýbrž napřed pokračovali.

(Dokončení.)

Gluck a Mozart.

Dva obrazy ze života, podává Karel Adámek.

(Pokračování.)

V Paříži upravil první provozování svého znamenitého díla *Ifigenia v Aulisu*. Nemenších překážek od strany Vlašské mu bylo i zde přemahati, avšak chráněn Marií Antonii provedl záměr svůj. *Ifigenia* se potkala s nevidaným výsledkem a to v Paříži, kde tenkrát nejprvnější opera ve světě byla. Znamenitý boj tento dostal své historické jmeno boj Gluckistů z Piccinisty. *Ifigenia* učinila jmeno Gluckovo nesmrtelným.

V.

Svět hudební pozíral k Vídni, neboť se stala sídlem hudby nejprvnějším. Tam se skvěla jmena Gluck, Haydn a Mozart; tato trojice, již každý hudebník zbožňoval a zbožňuje. Mozart, co dítko divů, vyšel do světa aby jej naplnil obdivem. I Vídeň navštívil a Vídeňané až dosud po téměř 18 letech věděli mnoho o jeho tehdejších pobytech ve Vídni vypravovati. Mnozí se pmatovali ještě na anekdotu u dvora. Mozart měl hráti, vida však v obecenstvu samé dvořeninstvo prosil, aby byl alespoň jeden hudebník přiveden, jenž by hudbě jeho rozuměl, jenž by ji uměl oceniti. Tak pravil co sedmiletý chlapík a co 25letý muž vyzíval svět jej obdivující k novému obdivování.

Co dvanáctiletý chlapec komponoval na přání císařovo operu „*la finta semplice*“; pozdější opery „*Mithridates*, „*Lucio Sylla*“, byly s velkými úspěchy dávány. Byl miláčkem Marie Theresie a celého dvora, kterouž lásku a přichylnost svou serenádou „*Ascanio in Alba*“, již ku sňatku arcivévodý Josefa s Isabellou komponoval, upevnil.

Samé triumfy doprovázely jej po cestách po Německu, po Francii a po Vlaších. Konečně roku 1781 opět se do Vídně odebral, aby pracoval a dokonal dílo slávy své. Vídeňané byli pyšní na své heroy hudby a císař Josef II. jim byl přichýlen.

„Milý mistře, dobře víte z vlastní zkušenosti, že nelze se domnívati, dokončíme-li dílo, že jest dokonáno,“ pravil Mozart ku Gluckovi, „*má opera „Únos ze serailu“ sice až na maličkosti dokonána, brzy bude připravena k představení; jak přijata bude, to jen bozi vědí!*“

„Ale Amadea, kde se ve vás může taková myšlénka vzíti? Sám Josef projevil své přání, aby jste operu tuto komponoval. Nemiluje-li vás obecenstvo a neosvědčil-li jste ducha, kterýž jest s to okouzlití svět plody svými?“ odpověděl Gluck.

„Mluvíte pravdu. Budoucnost však jest vrtkavá. Honosím se přichylností obecenstva a císaře a vynasnažil jsem se provésti dílo své, k němuž mne kouzlo přepodivné poutalo, co možná přirozeným a pravým dítkem ducha svého učiniti.“

„I já doufám, že operou vaší nový krok bude ku předu učiněn po dráze, na niž jsem já vstoupil. Nechť ustoupí přeplněná okrasami nudnými stavba vlašské hudby mohutnému chrámu tvarů ušlechtilých, kterýž nám stavěti jest. Vy jste povolán, aby jste doplnil dílo mnou započaté, Bůh vás posilní!“

„Mne srdce sílilo. Componovav operu tuto, líčil jsem sláv a poměry srdce vlastního a protož doufám, že hlas srdce mého, hlas pravdivosti hne srdci pravdomilovnými. Upřímně řečeno, na této opěře mnoho si mistře zakládám,“ pravil ohnivě Mozart.

„Nestavím tolik ani na výboj vidin našich, jako na výboj srdce vlastního, kteréž až dosud nešťastně miluje.“

Opera „*Únos ze Serailu*“ byla s největším prospěchem dávána, Mozart slavil pravé triumfy a ospravedlnil i pozdějšími pracemi svými výnos Haydnův, kterýž otci Mozartovu řekl: „Pravým vám před Bohem a co poctivý muž, že vašeho syna za nejprvnějšiho komponistu uznávám ze všech, jež jsem kdy slyšel. Má vkus i základné vědění skladatelské.“

„Operettka: „*Divadelní ředitel*“, a druhé nesmrtelné jeho dílo „*Figarova svatba*“ dodávaly stále nové jasnosti jmenu jeho.

Figarova svatba, jakož veškeré téměř skladby Mozartovy našly v Praze zvláště, vůbec v Čechách veliké obliby. Jsa vyzván od hudebníků a příznivců hudby k návštěvě do Prahy také se tam odebral. Brzy se do Vídně navrátil.

Po druhé navštívil Prahu, kde dovršil slávu svou. 4. listopadu 1787 byl dáván jeho nesmrtelný: „*Don Juan*.“ V Čechách doplnil Mozart slávu svou a jak se vyslovil, pro Čechy *Don Juana* psal. Navrátě se novými nevadnouchými vavřiny ozdoben do Vídně, bolestnou správou byl ohromen. Gluck byl mrtev. Ztráta tak velikého muže, otcovského přítele hluboce dojala Mozarta. Společně s Haydnem doprovázel Mozart slavného zemřelého ku hřbitovu Macleinsdorfskému. Gluck zemřel 17. listopadu 1787.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. V těchto dnech slyšeli jsme několik velmi oblíbených oper a sice dne 22. září operu „Židovka,“ dne 24. září „Normu,“ dne 26. září „Lucii“ a v pátek dne 28. září „Rienzi“ od B. Wagnera, kteroužto operu v Rize (Riga) započal a jež se nejdříve v Drážďanech, pak v Berlíně a Hamburku s velkým úspěchem dávala. Opéra Rienzi padá do slohu oper Rossiniho, Meyerbeera a Auberu a nemůže se k nynějším Wagnerovým připočísti.

— Jak známo, patří náš výtečný Fr. Pivoda k nejoblíbenějším skladatelům našim. Jeho krásné písně zpívají se s velkým zalíbením nejen v Čechách, alebrž i na Moravě, v Slovensku a v Slezsku. Všude zaznívají zvuky jeho Musy, ryze slovenským duchem vynikající. Jeho dvanáctero českých písní, které před několika lety ve Vídni vyšly, došly takého účastenství, že již úplně rozebrány jsou. Na mnohostranné poptávky po těchto písních ustanovili se obchodníci v musikaliích p. Kristof a Kuhé v Praze na tom, že písně tyto v krásném rouchu opět vydají a tak přání zpěvumilovného obecenstva českého vyhoví. Písně tyto, které 15 hudebních archů zaujmají budou, jsou následující: České pivo — Píseň Krumlovská — Slovan Čech — Na mou vlast — Andělíčku boží — Svatá světla — Větry k vlasti — Tíse, tíse — Světa naděje — Nevěstina starost — Dobré jitro — Zpívejte ptáčekové. — Předplatní cena na všech dvanáct písní, které skladatel našemu slovutnému národnému pěvci panu L. Lukešovi věnoval, jest pro Prahu 2 zl. 60 kr., s poštovní zásilkou 3 zl. r. č. Jednotlivě odbírané přijdou na 4 zl. 14 kr. r. č. Každý měsíc vyjdou dvě písně, tak že v půl letě všechny pánům odběratelům do rukou se dostanou. První dvě vyjdou dne 1. listopadu. Předplatní peníze budtež zaslány pod adresou „Kristof a Kuhé,“ obchodníci v musikaliích v Praze. Zdař Bůh podniknutí tomuto!

— Ukončivše šestým sešitem první svazek „Záboje“ oznamujeme s velkým potěšením, že našedše účastenství k vydávání druhého svazku „Záboje,“ jenž opět šest sešitů obsahovati bude, přikročíme. Jednalo-li se nám při prvním svazku „Záboje,“ abychom v krátkém čase četným našim zpěváckým spolkům a zpěvumilovnému obecenstvu k několika akademiím dostatečnou zásobu menších čtverozpěvů od rozličných skladatelů poskytnuli; bude nyní hlavní naší snahou, bychom přihlížejíce k potřebám českých zpěv. spolků, nejen krátké čtverozpěvy, alebrž i rozsáhlejší kvartetta, sbory a podvojně sbory v příštím „Záboji“ podávali. K tomu cíli získali jsme si nové původní české skladby od svých nejvýtečnějších skladatelů: Fr. Blažka, Th. Bradského, Alex. Dreyschocka, Jos. Förstera, Er. Frimla, Fr. Gerneru, Al. Hnilický, V. Horáka, Fr. Kavána, Fr. Michla, Ed. Nápravníka, O. Nickerla, Mar. Nováčka, Z. Kolečovského, J. Křížkovského, Jos. a Lad. Procházky, Fr. Pivody, Kar. Slavíka, Bed. Smetany, Fr. Suchánka, Em. Vašáka, W. H. Veita, Fr. Vogla, V. Zavrta, Leop. Zvonaře atd., jakož i pozůstalé výborné skladby A. Jelena, G. Láblera a jiných. První sešit vyjde 1. listop. Předplatní cena na všech šest sešitů jest pro Prahu 2 zl. 40 kr., s poštovní zásilkou 2 zl. 76 kr. Jednotlivý sešit

stojí 60 kr. Předplatní peníze budtež zaslány pod adresou „Kristof a Kuhé, obchodníci v musikaliích v Praze.“ Jelikož v „Záboji“ obsažené čtverozpěvné sbory jen v hlasích vycházeti budou, upozorňujeme všechny pány odběratele, že na zvláštní přání i partitury k nim v opisu obstaráme. Partitury ku každému sešitu stojí 36 kr. r. č., ku všem šesti sešitům 2 zl. 10 kr.

— Pan Ferd. Fingerhut, měšťan Pražský, jenž více než mnohý český šlechtic o zvelebení české literatury se snaží, vypsál právě dvě ceny a sice: na deklamovánkú (váznou neb žertovnou) a na píseň. Nejzdařilejší ze zasláných básní obdrží cenu čtyř dukátů rakouských, druhá po ní akcessit dvou dukátů. Jedna z obou cenami vyznamenaných básní musí se pro deklamaci (buď žertovnou nebo váznou), druhá pro zpěv hoditi. Mimo to dá se za básně, od soudců za zdařilé uznané, po vytištění slušný honorár od redakce „Času.“ Zasláné básně opatří se heslem, ježto též na obálce zapečetěného listu, v němž byt a jméno spisovatelovo udáno, se napíše. Lhůta k zasílání trvá nejdéle do 30. listopadu roku tohoto. Básně necht se zasýlají pod adresou pana dra. A. Krásy, redaktora „Času.“ Básně cenami poctěné ještě během měsíce prosince r. t. v „Času“ se vytisknou. Za soudce, jižto absolutní většinou o cenách rozhodnou, poprosil P. T. pány: dra. A. Krásu, Václ. Nebeského, dra. Fra. Ladislava Riegra a Leop. Zvonaře, sám sobě též hlasu ponechávaje. — Druhou cenu vypsál též vlastimil za vlasteneckou báseň, opěvující „svorného, snášelivého ducha v národě.“ Za báseň, jež od soudců za nejlepší ze zasláných se uzná, podává cenu ve čtyřech c. k. dukátech ve zlatě; básni pak, která z ostatních důkladností ji postihne, udělí se akcessit dvou c. k. dukátův ve zlatě. Básně heslem jakýmsi opatřené zaslány budtež pod adresou pana dra. A. Krásy, redaktora „Času,“ nejdéle do 30. října 1860. Ku každé básni budiž přidán zapečetěný lístek, v němž se nalézá jméno spisovatelovo, z venčí na lístku ale budiž udáno totéž heslo, co na básni. Lístky zasylatelův, jimž cena a akcessit se udělí, se rozpečetí, jména básníkův se uveřejní, a vyhrazuje se uveřejnění obou básní tiskem v „Času“ během měsíce listopadu roku tohoto. Ostatní za dobré uznané a k tisku se hodící práce budou se od redakce „Času“ slušně od archu honorovat. Přirknutí ceny a akcessitu vykoná se většinou hlasů. Za soudce prosil k sobě p. dra. Frant. Ladislava Riegra a p. dra. Alojse Krásu, redaktora politických novin „Čas.“

— Koncert pana Raoula Javorníka. Dne 26. září t. r. vyskytla se první vlaštovka na obzoru hudebním, totiž v osobě p. Javorníka, jenž na ten den koncert v sále konviktském uspořádal. Pan R. Javorník z Prostějova rodič a nikoliv Polák, jak mylně udáno bylo, je solidní virtuos na piano. Jeho hra je něžná, uslechtilá a jemně nuancována, tak že se zdá, že zvuky, které jsme slyšeli, ruka ženská z piana z vyluzovala. Zvláště vyniká p. Javorník krásným pianissimem a velice okrouhlenými trillky, v nichžto si p. koncertista libuje; avšak i jeho technická sběhlost stojí na velkém stupni dokonalosti a síla jeho vystačí úplně k piecám od něho voleným. Jak jsme se u přednesu všech kusů jeho přesvědčili, jest jeho úhoz velmi pružný a velmi jemný. Slyšeli jsme od něho

fantasii romantickou, la Réverie, karneval Benátský, fantasii na „Andulko“ a mnohé jiné salonní skladby je ho útvorů jakož i klassický koncert A-moll od Hummla, kteréž cituplně, významně a velmi čistě na piano přednesl, a za kteréž hlučnou pochvalou a vyvoláním odměněn byl. Jak se dovídáme, odebeře se p. R. Javorník do Varšavy a pak dále do Rus a nepochybujeme, že se nikde s pochvalou a s účastenstvím nemine. Sl. Brennerova zpívala v tomto koncertě arii „Casta diva“ z Normy a maďarskou píseň „A kesergö Leany“ s obvyklou výtečností. Vojenská kapella c. k. 33. pěšího pluku přednášela orkestrální kusy od Verdiho a Rossiniho s velkou správností, toliko to vytknouti musíme, že tak četná kapella ze samých dechových nástrojů sestávající pro tak malý sál se nehodí, jelikož tak silné a ostré zvuky jemný sluch Pražského vzdělaného obecnstva uráží.

— Přijímání chovanců obojího pohlaví do Žofínské akademie, kterážto nyní na slovo vzatého skladatele p. Leop. Zvonaře za ředitele má, započne 1. říjnem. Jak známo vyučuje se v akademii této nejen zpěvu nýbrž i pianu za skromný peníz. Jako za kapelníka Fr. Škroupa bude se za nového p. ředitele u cvičení se v smyčcových nástrojích pokračovati, by se délkou času akademii též malého orchestru dostalo.

— Hudební literatura. Zdatný skladatel pan Bed. Šimák, do jehožto pianního ústavu od 1. do 15. října chovanci obojího pohlaví se přijímají, vydal u bratří Schottů v Mohuči svou druhou charakteristickou etudu „U potoka“ (Am Bache), kteráž jako jeho první „Báchorka u přeslice“ zajisté velkého účastenství dosáhne. Etuda tato, kteráž se též ku cvičení prstu pro dospělejší pianisty výborně hodí, vyniká pěknými nápěvy, obratným zpracováním a charakteristickou figurací. Stojí 75 kr. r. č.

Z Chrudimi. (Hudební kapella.) S utěšenou radostí lze u nás pozorovati, jak se hudba kostelní víc a více zmahá a ku předu kráčí; za to však musíme ale s žalem vyznat, že se naše hudební kapella k svému úpadku chýlí. A v čem možná medle toho příčinu hledati? Zajisté v tom, že nám schází muž, který by dovedl vše zase v ten pořádek uvést, v jakém se ona kapella nacházela, když ještě zde byl kapelníkem pan Janák. Přivedl ji na taký stupeň dokonalosti, že ještě možná teď tu i tam kousek snahy a přičinění jeho viděti, třeba tomu již dvě leta byly, co Chrudím opustil. Po něm přišel jistý pan Janig, a ačkoli je muž v oboru hudby všestranně vzdělaný, přece nemohl již vyniknouti a dotčenou kapellu v tom stavu udržeti v jakém byla, tak že konečně od dirigování ustoupil. Na to ostala naše kapella bez vůdce a klesala pořád více a více. Doufáme, že se nám přece konečně dostane zase muže, jenž opět vše do staré koleje uvede. Sil se zde najde dosti, a na dobré vůli také neschází, třeba jen dobrého vedení, neb jest zde zavedeno, že se musí každý hudebník dvakrát v týdně, ve středu a v sobotu ku zkouškám dostavit. Dne 23. při druhém provozování Tylovy činohry: „Slepý mládenec,“ slyšeli jsme dvě ouvertury „Nocleh v Granadě“ a „Cikánka.“ Ačkoliv obě bez úhony předneseny byly, zvláště poslední, obecnstvo nedalo přece svou spokojenost na jevo, či je to již stará zášť k oné kapelle? Myslíme že nikoliv!

A. M. K. E.

Z Kladna. (Hudební akademie.) Jsa přítomen akademie, která se v malém tomto městečku dne 23. září ku prospěchu chudých školních dětí dávala, byl jsem překvapen krásným výběrem skladeb jakož i velezdatnými hudebními silami v akademii této účinkujícími. Byla to skutečně roztomilá česká beseda, kterouž by i jiná česká města následovati měla a ježto by i samé Praze ke cti sloužiti mohla. Akademie tato otevřena byla ouverturou k „Nabuchodonozoru“ od Verdiho, k nížto se pak později ouvertura „Nocleh v Granadě“ od K. Kreutzerova přidružila. Obě tyto ouvertury, které výminku v celém českém programu tvořily, provedla rutinovaná hornická kapella vedením snažlivého a horlivého kapelníka pana Stríbrného s velkým zápalem a s takou precisností, jakouž jen od Pražských orchestrů očekávati uvyklí jsme. Že obě skladby s velkým potleskem se neminuly, nemusíme podotýkati; toliko o tom se zmíníme, že pan kapelník, jenž za své důkladné hudební vědomosti Pražské varhanické škole co děkovati má, velkou část pochvaly této v plné míře si zasloužil. Na to vystoupil pan Burian, žák Pražského konservatoria a přednášel svým pěkným a zvučným avšak jak se zdá tehdaž indisposicí sklíčeným tenorem „Jarní píseň“ od Fr. Suchánka (příloha k Daliboru), kteráž k našim nejlepším písním připočísti se může. Mladý tenorista přednesl píseň tuto s dobrým výrazem a musel ji opakovati, při kteréž příležitosti jeho krásný avšak již zemdlený orgán ještě méně imponovati mohl. Po něm zpívala slečna Marie Körschnerova, nadaná žákyně pana Emmingra z Prahy, hluboce dojímavou „Jako krajina nebeská“ a touhyplnou slovenskou píseň „Aj, čo by bolo“ od Fr. Pivody, kteréž se obě velice líbily. Sl. M. Körschnerova má v dolním registru silný, zvučný a vydatný, v střední poloze méně zvonovitý a vyrovnaný, v celku však pro operní jeviště velmi se hodící organ, nimžto již nyní dosti samostatně vládne. Obě tyto písně přednesla nadaná altistka cituplně ba snad i příliš cituplně; neboť překypujícím citem jejím chvěl se časem její hlas, což se jen při slovích náruživost a jiná duševní hnutí vyznačujících díti má. Nic méně však zbudila sl. Körschnerova svým hluboce dojímavým a významným přednesem velkou sensací a byla hlučným potleskem odměněna. Nadějný bassista, p. Otto Führer, syn znamenitého skladatele Roberta Führera, přednášel cenou poctěnou píseň „Má hvězdička“ (text od Ant. Körschnerovy), hudba od Karla Slavíka, velmi krásně a dobyl si jí okamžitě přízeň četného obecnstva. Jeho ušlechtilý, sympatický, zvonkovitý a již značně školou vytríbený hlas dojíhá nevýslovně srdce obecnstva a není se tedy co diviti, že při náležitém a promyšleném svém přednesu písně této posluchače k hlučným potleskům roznítil. Ještě hlučnější pochvaly dostalo se p. Führeru, když veleznamou avšak již až příliš otřepanou píseň „Kde domov můj“ zapěl; než zajisté by se býval obecnstvu více zavděčil, kdyby byl nějakou méně známou výtečnou píseň zpíval. Pan Řebíček, žák konservatoria Pražského, přednesl na housle fantasii na národní české písně od Rotta a „Lucia-fantasii“ pro housle bez průvodu od St. Lubina. Známe p. Řebíčka z koncertů Pražských co schopného a velmi obratného houslistu; avšak tentokrát vadilo jeho hře nedostatečný průvod na piano a snad přílišné horko, kteréž co do čistoty přednesu jeho na ujmu bylo. V celku

však s schvalným úspěchem těžké své úlohy se sprostil. Mimo tyto slyšeli jsme nový český čtvero zpěv „Mla-
tecká“ od Alojse Hniličky (rukop.), jenž trefnou cha-
rakteristikou se vyznačující velké pochvaly došel; než
účinek bylby mnohem větší, kdyby ředitel sboru tempo
rychleji byl zpěvákům udal. Čtvero zpěvy „Nevěrný milý“
od Em. Vašáka (ze Zábaje) a „Svítání“ od Al. Maška
byly též s pochvalou přijaty. Konečně zpívali pan Bu-
rian a p. O. Führer duetto „Milostná píseň“ od Lud.
Procházký a provedli tuto skutečně milostnou skladbu
neúhonně. Mezery vyplňovali páni studující přednesem
pěkných deklamací. Chvalitebnou zmínku zasluhuje též
nás zasloužilý spisovatel a doktor lékařství p. B. Pichl
jenž radou a skutkem v této akademii se zúčastnil a
k ozdobení sálu velice přispěl. Redaktor.

(J. F. F.*) **Z Nepomuku.** (Hudební akademie.)
Hudební akademie, uspořádaná dne 23. září v zámku ze-
lenohorském k dobročinnému účelu, poskytla nám
v oboru hudebním nevšední pochoutky. Overture k operě
„Alessandro Stradella“ od Flotova a 7. „Overture de
Concert“ p. H. Vojáčka byly od zdejšího orchestru, u
spoluúčinkování několika pp. konservatoristů a p. hostů
pod vedením p. Ř. Buchala zcela čistě provozovány!
Slečna M. Hřimalova vyvinula v cituplném přednesu píseň:
„Jako krajina nebeská“ od Pivody svůj silný hlas al-
tový, který obzvláště svou plností v hlubších tónech vy-
niká, k úplné platnosti. Taktéž došlo duetto z Normy od
sl. M. Hřimalové a sl. M. Buchalové předneseno,
všestranného uznání. Mimo toto číslo byla sl. M. Bu-
chalové dána příležitost v duettě z „Lindy“ pro soprán a
tenor od Donizettiho, v spolku p. A. Hellera, obecenstvo
svým zvučným a vysokým sopranem překvapiti; p. Heller,
majitel tenorového partu, si taktéž velmi chvalitebně po-
čínal a dostal úplně své těžké úloze. Konservatorista p.
Mayr přednesl fantasii pro klarinet od Rumla s dobrým
výsledkem. Zdatný kontrabassista p. F. Simandl před-
nesl „Divertissement pro kontrabass od prof. Hraběte a
„Koncertní Allegro“ pro kontrabass od Mojsla se zná-
mou nám již jistotou a uhlazeností hry, která se s vše-
strannou potkala oblibou. „Lovecká,“ sbor od Hniličky
a „Kde domov můj“ od Škroupa došli hojného uznání.
Pravou sensací však vzbudil mladistvý virtuos p. J. Hří-
maly, tato nynější okrasa pražského konservatoria, svým
mistrným přednesem „Mélancolie Pastorale“ pro housle od
F. Prume-a a posledním číslem akademie, totiž: „Kar-
nevalem benátským.“ Poslední tento kus jen z paměti
přednášel. Pan Hřimalý nehrál, nýbrž pěl na svém ná-
stroji; jsa uplným jeho samovládcem, nutkaje jej tak dobře
k vydávání zvukův soucitu a bolu, jakož i city přeblahé
a nekalené radosti z něho vyluzuje. Jaké ticho panovalo
při jeho přednesu! Každý tón, z jeho vylouzen nástroje,
našel v srdci poslouchače bezpečného místečka. A když
poslední tón dozvučil, naslouchal každý ještě v blahém
pohnutí čarovným zvukům — až hojným potleskem za-
slouženou odměnu virtuosovi mladistvému doručil. Pre-

*) Vaše dopisy budou nám vítány.

Red.

Nové musikalie pro orchestr. Kancelář pro opisování v Praze, u arcivévodě Štěpána, má následující skladby
pro orchestr. Overture k „Alexejovi“ pro velký orchestr, pro kvartet a pro piano na 4 ruce; overture 7. od Vojáčka pro
velký a menší orchestr, pro sextett a pro piano na 4 ruce; quadrilla „Přimorčáci“ od Lžičáře pro velký orchestr a sextett,
overture od Aberta pro velký orchestr a pro piano na 4 ruce.

Tiskem Antonína Rennu v Praze, v Kolovratské strídě „u tří lip.“

jeme p. prof. Mildnerovi mnoho takovýchto žákův a
stane se pak jejich spolu i naší chloubou! Mladistvému
pak virtuosovi věstíme skvělou budoucnost, pak-li po
nastoupené dráze pokračovati bude; nám pak v brzkou
opětne s ním shledání!

(K.) **Ze Sedlce.** (Akademie.) Dne 13. září uspo-
řádaná byla tu hudební a deklamatorní akademie
v sále u p. Sekýta, jejížto čistý výnos k dobročinnému
účeli věnován jest. Mimo ouverturu k Don Juanu a ná-
rodní píseň od Fr. Škroupa, kteréž řízením p. Tau-
síka, učitele v Prčici správně provedeny byly, slyšeli
jsme sl. Gab. Škroupovou, kteráž Caprice na národní
píseň pro piano od J. Schulhoffa krásně přednesla.
Dále vyznačil se pan Ad. Tausík přednesem píseň „Po-
rodila mne moje matička“ od Th. Krova, skladatele
husitské píseň a sl. Adela Poláková přednesem ka-
vatiny od Špohra a národních písní „Koulelo se“ — a
„Červená růžičko“ — ježto se obecenstvu velice líbily. Oba
dosáhli hojného potlesku. Dále přednášel p. Holoubek
fantasii pro klarinet od Reissigra a pan Fr. Kožmín,
žák Pražského konservatoria „Norma-fantasii“ od Allarda
s velmi příznivým výsledkem. Konečně provedlo deset
mužských hlasů píseň „Kde domov můj“ od Fr. Škroupa.
Besední čtení přednášel p. V. Nekvasil, technik. Všichni
spoluúčinkující došli chvalného uznání a p. uspořadatel
koncertu zasluhuje zvláště velkou pochvalu za to, že do
programu nejvíce kusů českých skladatelů umístil.

Beirut (v Syrii). Klavír, jež B. Chopin od
Pleyla z Paříže na znamení úcty darem obdržel a jenž
se po smrti jeho do majetnosti kněžny Czartoryjské
dostal, nachází se v našem městě v . . . konsulátu,
kdež k službě obyčejné taneční hudby degradován jest.

Pešť. Kapelník Erkel zhotovil tak dalece svou
maďarskou heroickou operu „Bánk Ban,“ že se v zimě
letošní dávatí bude.

Paříž. Španělský virtuos na kytáru, p. Huerta
přibyl jsem a bude zde koncertovat.

Videň. Jistý cizozemský list sestavil hlavní osob-
nosti v oboru hudby takto: králem jest Mozart, prvním
ministrem Gluck, prvním tajemníkem Méhul, ministrem
kultu Händel, lordkanclérem Haydn, generalissimem
Beethoven, ministrem vyučování Cherubini, mini-
strem práv Bach, ředitelem opery Weber, královským
dvorním kapelníkem Spohr, generalním ředitelem kon-
certů Mendelssohn, dvorním bankérem Meyerbeer,
dvorním klenotníkem Rossini.

L i s t á r n a.

Panu Číž. v N. P. Duetto obdržíte co nevidět
Panu H. do Frankfurtu. Piště nám. Panu L. v B.
Taneční nejnovější kusy možná v našem kanceláři
pro jakýkoliv orchestr dostati.